

Ksaver Meško:

Pomlad.

*V travi zeleni pokojno ležim,
v sinje nebo ves zavzet strmim,
ko da bi prvič ga gledal.
Sonce se zlahka po nebu pelja,
naglo oblak črn k njemu vesla —
rad bi kaj mu povedal?*

*Kaj mi, srce, drhtiš tako?
Kaj se s solzami polniš, oko?
Kdo bi zdaj solze prelival?
»Mislim na dni, ko svet bo spet tak:
cvetja poln, ves dehteč, ves sladak —
jaz bom pa v grobu počival.«*

*Lipa kraj travnika bujno cveti,
vse ozračje od nje dehti.
v vejah čebele šumijo.
Poln dehtenja ves mladi je svet,
saj je ves en sam čudežen cvet —
vanj, čuj, zvonovi zvonijo.*

Mirko Kunčič:

Vigred.

*Zvončki na polju pozvanjajo
z glasom skrivnostnim: »Tin, tin!«
Bratcem, sesticam oznanjajo:
»Vigred gre s solčnih planin!«
Vigred je dobra kot mamica,
ki iz tujine domov
vrača z darili bogatimi
k deci pod rodni se krov.
Dolgo, jož, dolgo smo čakali
nanjo te žalostne dni.
Hudo je biti brez materinih
toplih, ljubečih dlani.
Zdaj je vse spet lepo kot nekdanj:
vetrc je lička napel,
pihnil... odpihnil vso skrb nam in jad
z nami zarajal, zapel...*